

מס 1023

ח' סיון תשמ"ז

5.6.87

עלון פנימי

לא לפרסום

ס י נ י - 1987

אדם! והיה ותגבה קומתך
ואנשים כנמלים לרגליך,
קום! ולמדבר לך
אל הצוקים -
ושא עיניך!

שם הם נמים את שנת הנצח
פסלי האל,
ואתה קטונת אדם
כנמלה לרגלי הסלע
ותגבה נפשך!

בעמי הדרי

מזל טוב... מזל טוב

ל י ו ם ה ה ו ל ד ת

8.6.87 קלייר אפשטיין (נכדה)

10.6 לסלי גרשמן

גלעד מסר

מאיר כהנא (נכד של משי כהן)

זליג חנין (אביו של אדם)

11.6 תמנה שוער

ציון דוארי

12.6 לוי גניסלב

אוברי רזניק

אידו סלע

אור דוארי (נכד)

13.6 אירנה רובינסון

ל י ו ם ה נ י ש ו א י ן

7.6.87 זיוה ויוסי מלינה

8.6. הילדה והרי ברק

9.6. לילי ואוברי רזניק

12.6. טוצי וג'קי עמר

13.6. יעל והנרי שפרונג

דוט וסימון שיינגזיכט

ת נ ד ה

ל-הרולד, על כל העזרה

שהוא נותן לי בשעת הצורך

- גם מחוץ לשעות העבודה -

כל פעם שמכונת האופסט

עושה לי בעיות.

חן חן מקרב לב. ו י ל י

כסאות מוסיקליים

+++++

בחדר האוכל שלנו שלושה סוגי כסאות:
הכסא הכבד (הישן) הוא האנור, וצלילו
פררררר.....

הכסא החדש גמיש יותר. צלילו נמוך ורך.
פלפלפלפלפל.....

הכסא המתקפל המתארח בשישי שבת ובחגים,
והוא שייך בכלל למשפחת כלי ההקשה וצלילו
פקפקפקפקפק.....

המענין הוא באיזה חוסר רגישות ודיסהר-
מוניה מנגנים האנשים בכלים נאים אלה.
הנגנים הראשיים בדרך כלל הם רוחצי
השולחנות - המכלים זעמם בכסאות ובאוזני
המאזינים.

אז מה דעתכם
להריס את הכסא
לפני ההזזה, אה?

מה נשמע?

* לפני שבוע/שבועיים שינו את שיטת החלוקה של בטאון "בקיבוץ" - זוכרים? מאז על החבר לדאוג בעצמו שהבטאון יגיע אליו, כבר לא יחולק לתאים. בדיקת בזק העלתה השבוע שיומיים אחרי שהופיע המודעה "בקיבוץ" הגיע, היו מונחים על הספסל ליד המזכירות

חמישים עותקים של בטאוננו היקר...
מסקנות אפשריות: * העלון לא מעניין.
* האישה שכחה להביא.
* יש שובע של חומר מודפס בתאי החברים.

ואולי בכל זאת תמשיכו לפנק אותנו ותחלקו את העלון לתאים?
* אתם חברים שהעיצו לצאת אל הקור, וראו את סרטונינו של רודני ויטהם התרשמו מהחירניות וחוש ההומור שנתגלה בהם. רוכי תלמיד שנה שנייה, ולפניו שנתונים נוספות. להתראות רודני/רונני! (כמובן גם מזל טוב).
* כולם חזרו בריאים ושלמים (מי פחות ומי יותר) מן הטיול בסיני, ומלאי התפעלות מנופי קדומים - רבים הבטיחו לתת ביטוי לרגשותיהם בעלון. הבטיחו ולא קיימו בינתיים. יוצאתדופן אחת - כפי שתדאו להלן.
* עובדי מרפאת השיניים הגיעו לעבודה בוקר אחד השבוע וגילו לתדהמתם כי... גנבו להם את השביל! היה שביל ונעלם. בינתיים יש תאוריות שונות והחקירה מסתעפת. הרי לכם פרשה חדשה.

* בינתיים מתקדם בעצלתיים סלילת השבילים בשיכון החדש. גורמים מפריעים - מזג האוויר, פשיטת רגל של החשמלאי, הרמאדן.... נצפה להעברה מהירה של דיירים בקרוב בימינו!

* בעקבות פניות רבות נאותה שריטה, רכזת ועדת החברה של התק"ם כידוע, לספר לנו על השתלשלות העניינים בקיבוץ "בית אורן". השיחה התקיים השבת במועדון אחרי ארוחת הצהריים - 13.15 בערך, בחסות "מועדון פלוס". מאוד רצוי שגם שכבות גיל נוספות יבואו לשמוע.

* שורות אלו נכתבות לפני חג השבועות, כך שעל אירועי החג נוכל לדווח רק בשבוע הבא. בנוסף לפנינו שתתחזק חתונת לפני שיופיע העלון הבא אז מזל טוב לכל המשפחות, האורחים, כל בית כפר נשיא.

* לאבי פרס החלמה מהירה ושלמה, אחרי שסיים את טיולו לסיני ב... פוריה.

* אם תרגישו בליקויי הדפסה בזמן האחרון, תדעו שהסיבה נעוצה בהעדרה של רות גלעדי מהעבודה - והשבוע גם נעמי נטשה. אז רות - חזק ואמץ. חזרי אלינו מהר.

שבת שלום

אנגה

מודעות גדולה

אב-בן (דיאלוג אפשרי)

מיכאל

כשקם בבוקר, לאחר לילה ארוך נחם ומתיש, חש תחושה נוקבת של עייפות וחוסר שביעות רצון. כשהתבונן בעצמו בראי מעל לכיור, היו עיניו לאות, ומתחתן נמתחו שקיות גדולות וכהות, שהשתפלו מזה בכיוון הפה היבש. נד בראשו במרידות ואמר בקול רם - כאילו היה רוצה להיות בטוח שכך הוא חושב - זה לא מה שהיה פעם. שום דבר לא כמו שהיה פעם. הילדים גדלו ועזבו את הבית, חלקם נישאו והקימו בית - במקום אחר, חלקם נודדים בארצות ניכר. האישה לא מרוצה. בחורף קר לה, בקיץ חם לה. במשך קרוב ל-25 שנה עבדה בשדות, בעשר אצבעותיה, שהלכו ונתקשו אל מול הסלעים הנוקשים והאדמה הסרבנית. במשך כל השנים הללו ניצבה מולו מוצקה כסלע בזלת גלילי, ולא כופפה קומתה. על כל פנים לא זכור לו לך גם פעם אחת בה נשברה וביקשה לוותר ולצאת מן המקום הקשה והמרתק הזה. אולם עתה, כאשר לכל עבר משתרעים דשאים ירוקים ובניינים לבנים עטורים בגינות מטופחות, כמו תכשיטים זעירים, דווקא עתה היא יושבת בערבים בכורסה החדשה והרכה, מול הווילונות המאפילים על האור החודר מן החוץ, ומדברת מיני דיבורים של כשלון.

הילדים, היא אומרת, גדלים ללא יד מכוונת, מסתובבים פרא על המדרכות, מעשנים סמים ולאיש לא אכפת. החברה שמסביבה, זו החברה שכה אהבה את הופעותיה בהצגות השנתיות, ואת ערבי התרבות שהיתה מארגנת, החברה הזאת הלכה והצטמצמה עד כדי חוג קטן של חברים שנפגש בשבתות על הדשא שמאחורי הבית. שותים מיץ ואוכלים עוגות, מתבוננים אלה באלה, כמונים את השנים שנוספו להם, כמו טבעות שנתיות בעצי הזית החסונים שבמטע הזיתים. הם מעלים מעליהם תרועות גיל וגלי צחוק, ורק למעלה באיזה שהוא מקום מעל לראשם, מעיבה עננה קלה, כמעט בלתי מורגשת, של חוסר שביעות רצון ושמץ של מרידות. מי יידע מקורן של אותן רגשות. אולי השנים, אולי ההרגשה שאתה נעשה מיותר, שאתה יוצא מהמעגל. בהתחלה לאט, בתנועה בלתי מורגשת, אחר-כך במהירות גדלה והולכת, ולפתע אתה בחוץ. לא שייך.

החיים עוברים לידך כמו המכוניות שבכביש - אדישות לקיומן הדל. אולי צופרות משהו וממשיכות הלאה, בנהמה מתרחקת. לעיתים אתה רוצה שיעצרו לידך וישאלו - נו מה נשמע, איך הולך, מה העניינים וכיוצא באלה שאלות. ובאמת, לפעמים הם עוצרים ממרוצתם ושואלים, אבל אז נדמה לך שהם עושים זאת לצאת ידי חובה בלתי נעימה, כאילו במין קוצר רוח שכזה, וכבר הם ממשיכים הלאה לעיסוקיהם הטמירים שמעבר לפינה. ואתה נשאר תקוע עם התשובה שלא נאמרה, כמו עצם בגרון. באיזה שהוא מקום בראש או בחזה, מעיקה כמו אבן התחושה שהיו צריכים להכיר יותר תודה, להסביר יותר פנים, לאחר כל אותן שנים מתישות ומבוזבזות כביכול, כדי ליצור מן האין את המובן מאליו.

וכמו פעימות הלב העייף, עולה ושבה ועולה השאלה, האם אני ראוי לכל היחס האדיש הזה. ומיד אחריה צפה ועולה תחושה חדשה - מה הייתי יכול להיות היום אילו הייתי בונה קריירה אקדמאית. או אולי מקים עסק עצמאי קטן שילך ויתרחב...

כל זה בבוקר, מול הראי, עם השקיות שמתחת לעיניים והטעם הנורא שבפה. אחר כך ישטוף את פניו וילך לחדר האוכל בצעד איטי, מחושב, ילגום כוס תה בחלב במתינות עשויה, ויירד בכביש אל המפעל לעוד יום עבודה. מסביב יאיר היום את הקיבוץ המתעורר, והוא ישיט עיניו סביב ויניד בראשו. ויניד בראשו.

דניאל

אני יוצר, ואני יוצר בקיבוץ. אינני מעמיד כל חיץ בין היותי יוצר לבין היותי בקיבוץ. מיום שעמדתי על דעתי (ולמעשה גם לפני כן), הייתי מוקף מכל עבר בדבר

העצום, ששמו קיבוץ, ובשאלה הגדולה ממנו - מהו קיבוץ בשבילי? עוד לפני שנתתי לו את שמו, שסגר אותו מיד וסופית בתודעתי כ"קיבוץ" לפי הגדרתו העקרונית, כבר שימש לי מקור לא אכזב של הנאות מעורבות בסבל וכאב. וכמובן, אסור לשכוח - גם של מאבקים חסרי-שם וחסרי משמעות, שהינם עצם תמצית החיים עצמם, ושמטרתם המת-גבשת והולכת היא חתירה בלתי נלאית למקומך בקבוצה, עוד בטרם היתה לקבוצה.

כל הדברים האלה - והרבה אחרים - היו קיימים בי ומסביבי, עד הנקודה ההיא בחיי, שבה אמרתי לעצמי - עצור! מספיק! עליך לצאת מהמסלול הזה, הקבוע, הנורא, שנושא אותך בין קירותיו הבלתי מעורערים, מרגע לידתך, עד לרגע הוא, שבו תינשא על כתפי חבריך שנותרו אחריו, לחלקה המוריקה בקצה הקיבוץ, שהנוי בה מתוכנן בכל-כך הרבה קפידה ונקיון, ורגבי העפר הרעננים, שנחפרו לא מזמן, יתהדקו מעליך, כמו חייך הקודמים עצמם, יתהדקו ויתהדקו, עד שיהפכו למצבת הבטון שתמנע את שובר לעד.

עצרתי בנקודה ההיא, באמצעו של תהליך בלתי נמנע, ואמרתי לעצמי שאני חייב לבחור. וכדי שאוכל לבחור חייב הייתי לצאת, ולהגיע עד למרתף דחוס עשן בעיר פריז, ולהבין שהקיבוץ נמצא בעצם מחוץ להישג ידנו, ושתמיד יתנשא מעלינו כמקדש עצום, רב-מימדים, שמשום הקירבה אליו - לא נוכל להשיג לעולם את כל מימדיו. לכן אנחנו נמליטים מפניו כילדים מקוללים, מחפשים את משמעותו במקומות אחרים, בבתי-קפה מזוהמים של ערי-נמל נידחות, בג'ונגלים אפלים ולחים בינות לשבטי-פרא.

יש לי חבר שקוראים לו חמי. בשביל חמי הקיבוץ משמעו לשבת בתאילנד, באיזה כפר-ילידים נידח, מתחת לעץ פיקוס ענק. להקשיב לקולה של נורית גלרון הבוקע מתוך מכשיר ההקלטת הקטן שבחגורתו ולשיר איתה "כי האדם - עץ השדה"... ובאותו זמן לכתוב דרשה לשבת, דרשה שבעבור חודש תגיע אלי בדואר לקיבוץ. לחמי, הקיבוץ הוא מסע אינסופי, או יותר נכון - הקיבוץ של חמי הוא נדודים. אבל קיבוץ איננו נדודים בלבד, קיבוץ הוא גם יסורים. קיבוץ הוא מקום שבו יסורי היחיד בוערים כאש על ריקעה האחיד של הקבוצה. הוא מקום של יחיד שאיבד את אמונתו בכווח לשנות, משום שהותנה גנטית, כמעט, לקבוצתיות. ומתוך הקבוצה עולים אותם אנשי יסורים, אותם הולכים לאיבוד, שמאכלים את עצמם לדעת באש אהבתם הלא נענית עד היותם לאפר. אותם אנשים המוסרים נפשם ליופי, שיודעים שהיופי והכאב הם שתי פנים של אותה חוויה דתית של חיינו בקיבוץ. לגביהם הקיבוץ הוא מאבקו הנורא של היוצר, נגד חברה שלעיתים כל-כך קרובות רוצה לראות אותו כציפור כנרית שמנעימה זמירות לאנשי אדמה ומלט. אשר כל מה שנדרש ממנו בתמורה, הוא לשבת בכלוב ולאכול זרעונים מכף-יד מגוננת וכולאת, שיודעת מה טוב בשבילו יותר טוב ממנו. עד שיום אחד הוא קץ בכל הדברים האלה - בלשון השמועות הנוטפת ארס עדין וברחמים העצמיים, ואז הוא אוסף אליו את שנאתו וערגתו לאדם ועובר לשדה של ון-גוך - שדה היוצרים המטורפים.

כזה היה י.ש. שתלה עצמו במקלחת שבחדרו, והוא כואב לי ומנצנץ אלי משם - כדי להזכיר לי את הערגה והכיסופים למוות. הקיבוץ של י.ש. הוא כיסופים למוות. אבל קיבוץ איננו רק כיסופים למוות. הוא גם כיסופים למחוזות של ילדות, מחוזות שמשום מה הכל נראה בהם פראי ומלא עוצמה יותר מהמקום היפה והמאולף שיש לנו היום. וכל האנשים האלה, ממחוזות הילדות, האנשים שהיו פעם, ושגם הם הקיבוץ בשבילי, האנשים האלה הולכים והופכים עכשיו מרגע לרגע, יותר ויותר, שקופים לנגד עיני, ומת-פוגגים להם בחלל הזמן, בהותירם אחריהם מקדש ענק, שבין חורבותיו מהדהדות כל-כך הרבה מבוכות, כל-כך הרבה ספקות. ובתוך כל אלה, הרחק הרחק, כמו הד קלוש מתוכי עולה גם ההרגשה שהארץ הזאת, שאנשים נשברי חלומות באו וחשבו שכבושה, שהארץ הזאת גם היא, כאילו מודעת, בסבלנות איך-קץ, לקוצר ימינו. כאילו היא יודעת שימינו עליה ספורים.

הקיבוץ של האנשים האלה שאני מכנה אותם "מייסדים", הוא חלום שהפך למלט, ולחלק מהם הוא חלום שהתאבן. אך מהו בשבילי?

מודעות גדולה - אב ובן - המשך -

יתכן שבשבילי הוא כל אלה גם יחד. משום שאני חש את כולם כאילו היו שלוחות רגש שלי, או שאולי אני מאחד את כולם בתוכי. כאילו שאני, אנחנו, מהווים יש אחד גדול, המורכב כולו מיחידות-מודעות, יחידות שהן ריקמות של חיים, שנרקמות תמיד בבוקר, ונפרמות תמיד בערב.

היש הזה, מתקדם תמיד בכוחה של מודעות גדולה, נעלמת מאיתנו, אבל היא קיימת תמיד, בכוחם של הדברים להיווצר, להישאר וללכת לאיבוד. כמו הים שבא תמיד אל החוף. או להפך,

דודו פלמה

א ל ת ש ל י כ נ ז.....

השבוע נעשיתי יתומה. משפחתי, שבטחתי בה וסמכתי עליה, בגדה בי. כך הרגשתי למקרא הכתבה בבטאון המשפחתי שלי - "בקיבוץ" - ובה מסופר שוותיקי בית-אורן יתבקשו לעזוב את המשק.

והרגשה זו כבר לא תימחק על ידי הסברים והנמקות, או אפילו שינויים בהחלטה. - המחשבה נחשבה. האפשרות העולתה על הפרק. זה אפשרי.

לא באסון טבע מדובר, או בנסיגה בעקבות מלחמה חו"ח, ובכל זאת יכולה התנועה להציע לסגור קיבוץ שעלה על הקרקע לפני 48 שנה. כאילו היה זה עסק לא רווחי, שאת פועליו מפזרים - עם פיצויים הוגנים כמובן...

במספר דברים תמיד התפארתי בפני קרובים ורחוקים, מקטרגי התנועה הקי-בוצית, ואחד מהם היה: צורת חיים זו לא נותנת לפרט ליפול. היא נותנת בטחון לכל פרט - גם לחלש, לחולה, לזקן.

ועוד מקור לגאווה, בקיבוצי פנימה, המספר הרב של החברים מגרעין המייס-דים שנשארו בקיבוצנו עד עצם היום הזה. והנה הופכת הברכה לקללה. שמא מוטב היה אילו מחציתנו היינו מוצאים מקום מחייה אחר עוד בימים ההם?

במה מדובר?

בכפר הנשיא חיים היום כ-90 גילאי 60 ומעלה. בחישוב גס מהווים הם יותר מ-25% של כלל האוכלוסיה הבוגרת. (שלא לחשב את 30 ההורים הזקנים החיים איתנו בכבוד).

כ-70 מבנינו בחרו בצורת חיים אחרת.

מספר הבנים ובני זוגם החיים איתנו כיום הוא כ-100 (להוסיף את העשרים בקירוב המשוטטים ברחבי תבל?).

אין ספק שתוך מספר לא רב של שנים ייפול עליהם נטל שאולי לא ירצו ליטול עליהם. ואז - מה?

הנצטרך להתחנן על חלקנו? להוכיח שפעם תרמנו?

או אולי נחזור בתשובה, כדי שיישמעו תחנונינו במקום הנכון: "אל תשליכנו לעת זקנה...."

א נ ג ה

פ ר י ד ה מ ח ב ר י ם

באספה האחרונה, של יום ראשון, בחלק הראשון שבה, הספיד ישראל א. את הציונות שמתה כנראה מזמן.

בחלק השני של אותה אספה קברנו את השוויץ. אמנם ניסו לשכנע אותנו שלרוב הוא עדיין שולט בקיבוץ, ואי שוויץ יש לנו רק טיפ-טיפ-טיפנות - בדיוק כמו הכלה היפופיה שמציע השדכן. גם לא היה פגם, מלבד זה שהיא היתה טיפ-טיפ-טיפנות בהריון...

כמו רבים מן החברים, הצעתו של משה לא נראתה לי בהתחלה. אחרי שבדקתי וחשבתי, לא נראתה לי שנית.

אם למען אלה שכה חשובה להם הנסיעה ניתן אפשרות לקבל ממון מבחוץ, איך נפצה את אלה שגם להם חשוב, אבל אין להם מקורות חוץ?

אני מבינה שדעה זו נאיבית היום, אבל היא לא הייתה כן לפני זמן מה. בשביל זה באתי לקיבוץ ובגלל זה אני רוצה להישאר. כי לי אכפת על אחרים, ואני רוצה שלהם יהיה אכפת עלי. זה הסיפור, יגאל.

אני מאמינה שאני לא לבד בגישה זו.

אם נאמץ את הצעתו של משה, מדוע לא ננצל אותה לטובת כולם? מעין טענה של גדי - לחלק את הממתקים. אם הדודה באה ונותנת סוכריות לילד חמודי, מצפים מחמודי שישתף את כל החבר'ה. ככה חינוכנו אותם, לא?

אומרים לי שבתנאים אלה חברים יסתירו, ישקרו, לא יגלו. חבר'ה, אם כך אפשר כבר בכלל לסגור את העסק...

מדאיג אותי שבמצב כלכלי קשה הפתרונות שאנו מוצאים הם, להרים ידיים ולצעוק "גבאלט", להנפיק שטרות עם כיסוי עצמי ולהושיט את היד ולקוות שהדודה תממן לבני מזל את הנסיעה, ולצאזל עם האחרים. לדעתי, אם לא נוכל כולנו או רובנו להנות בצורה זו או אחרת מההצעה שהובאה בפני האספה, אל לנו לקבל אותה, כי היא לא קיבוצית.

ש מ ח ה

אני פונה שוב לחברים אשר ברשותם

צילומים או ציורים אשר לדעתם

יתאימו להתנוסס על כרטיסי 'שנה טובה'

של המשק. הזדמנות אחרונה להביאם אלי

עד יום ג' 10.6. לאחר מכן נתלה

אותם במועדון.

תודה -

דליה ב.

מי אתה - חברי?

ז י כ ר ו !

את הדברים במלאם תוכלו לקרא
במדף "שורשים" אשר בחדר ויצמן,

נולדתי ב-25/12/45 בצ'מקנט, קאזאחסטן, ברית המועצות. הורי נולדו בפולניה
ובמלחמת העולם השנייה הם עברו לברית המועצות, וכך ניצלו....
אני ילדה שני ילדים בזמן המלחמה שלא נשארו בחיים - אחד מת בלידה, ואחת
מתה ממחלה בגיל שנתיים. אחרי זה, בשנת 1944, נולדה אחותי רבקה, ואני נולדתי
כבר אחרי סיום המלחמה....
חודשיים אחרי שנולדתי התחילו הורי לנדוד מערבה, בתנועת "הבריחה" שהיתה מאור-
גנת על ידי שליחים מישראל. הורי לא התכוונו לעלות לישראל, אלא רצו להגר
לארה"ב, ובשלב מסוים עזבו, ועברו לכפר קטן בגרמניה המערבית, שהילה אז בשליטת
ארה"ב. שם גרו יהודים מעירו של אבי, וכולם קיוו לקבל אשרות כניסה לארה"ב....
...הורי לא קיבלו אשרת כניסה לארה"ב, כי אבי נתפס כסוחר בשוק השחור, והיה לו
תיק במשטרה. לכן היה נחשב לבלתי רצוי לשלטונות ארה"ב.
נשארו בגרמניה כ-10 שנים. גרנו בתנאים קשים - שני חדרים לכל המשפחה. אחי נולד
בינתיים (ב-1949), והיה ספוף. אני ישנתי במטבח... הורי החליטו לשלוח אותנו
לבית הספר לבית הספר הקטולי... אחותי ואני היינו תלמידות טובות, ולא הרגשנו
אנטישמיות, אך הרגשנו תמיד שונים מאוד.
אמי לחצה תמיד על אבי להגיש בקשות חדשות להגירה לארה"ב. אבי היה מוכן להשאר
בגרמניה. ב-1956, אחרי שקיבלנו המלצות על יושרנו וכו', הסכימו שלטונות ארה"ב
לאפשר לנו להגר. בפברואר 1956 יצאנו את גרמניה....
כשהגענו לארה"ב הרגשתי אכזבה, כי אמי תמיד אמרה שזאת ארץ נפלאה. לא הרגשתי
כלום צחן לג. גרנו במעון של ה"היאס" כחצי שנה ואז עברנו לברוקלין....
שרה ד.

מפי א י ט ש ה - מ א י ר *

בבואי לכתוב על אודות משפחתי, יש מקום להבהרת הרקע של הקהילה היהודית שחיה
בבלגיה - ושמם עליתי ארצה - שהיא מנתה, בשנות השלושים למאה זו, כשמונים אלף נפש,
מהם גרו כחמישים אלף בעיר אנטוורפן (ANTWERPEN) ובנותיה...
את יהדות בלגיה אפשר היה לחלק לשלוש קבוצות עיקריות:
הראשונה - "הישוב הוותיק" והמכונה ה"פורטוגזית", צאצאי האנוסים ומגורשי ספרד,
שהסתננו לאזור כברם מהאינקוויזיציה בספרד ומושבותיה....

המשך 9

* יצחק עדר

הקבוצה השניה, יוצאי עדות של יהודי המזרח הקרוב, ממרוקו עד פרס, שנקראה ה"טורקית", נמשכה לנמל אנטוורפן ועסקו בעיקר בספנות, ביבוא תבלינים, שטיחים

הקבוצה הגדולה מכולן, שלה השתייכו כשמונים אחוז מיהדות בלגיה,

היו יוצאי ארצות מזרח-אירופה, שנתקעו בעת הגירתם לאמריקה בעיר הנמל מחוסר כסף והגיעו ברובם בהגירות הגדולות, משנת 1860 והלאה. בחלקם הגדול היו אלה שומרי מצוות. ...

כנראה שאלוהים יצר את ענף היהלומים במיוחד עבור היהודי הדתי. כידוע, אפשר לסחור באבנים אלו רק באור היום, המוציא את תכונותיהן וצבעיהן - בניגוד לאור המלא-כותי, ולכן מסחר זה מתקיים רק בין השעות תשע או עשר עד שלוש-ארבע אחה"צ, לפי עונת השנה. בדיוק מה שצריך, כדי לקום בבוקר, ללכת בנחת ולהתפלל "שחרית" ובערב להספיק לתפילות "מנחה" ו"מעריב". כתשעים אחוז של המסחר ביהלומים בבלגיה היה בידיים יהודיות, וכיניהן גם משפחתי. ...

משפחתי הייתה שייכת, כמובן, לקהילת "מחזיקי הדת", שסב-סבי ר' הרש-לייב (אריה-צבי) גראסבארד, היה בין מקימיה, בהגיעו לבלגיה מווארשה (אז רוסיה), בערך בשנת 1880. הוא היה חסיד מגור, עם ייחוס גדול לחצר הרבי, כי אשתו רבקה היתה נכדתו של ר' משה חלפון (ליפשיץ) מווארשה, ששתיים מבנותיו התחתנו עם רבנים - האחת עם הרבי מקוצק, והשניה עם ר' איטשה-מאיר אלטר, הרבי מגור, בעל הספר "חידושי הר"ם" - כך שחמותו של ר' הרש-לייב, לזכב, היתה בעצם אחותה של הרבנית מגור. ייחוס זה התבטא בזה, שבכל ענפי המשפחה היה בן בשם איטשה (יצחק) מאיר, ואני ביניהם (בעצם אני נקרא על שם סבא איטשה-מאיר, אבל הוא נקרא על שם הרבי מגור). ... משחר ילדותי הנני זוכר את המסורת של ביקור בשבת, לאחר התפילה, בבית סבא וסבתא, לקידוש. כל המשפחה התאספה אז, על טפס, והיו טועמים מהמאכלים היהודיים, מעשה ידי סבתא - כמו רגל קרושה, חמין וקוגל מאיטריות או תפוחי אדמה - פשוט מעדני מלכים, שלא טעמתי כמותם עד היום.

ילד יהודי כמוני לא השתתף בטיולים ובקושי יצא את העיר, וזאת בעיקר מטעמי כשרות. זכור לי אמנם טיול בית-הספר, בחול-המועד של פסח אחד, כשכל אחד הביא את האוכל בעצמו, ואת התענוג המפוקפק לאכול ביצה קשה עם מצות, שתתפוררו כינתיים. היו גם יציאות לברית השחייה העירונית בקיץ, אבל בבואנו לשם נתנו רק לאלו שידעו לשחות להיכנס למים וליתר נותר לשבת על הספסלים ולחכות עד שיגמרו וילכו בחזרה לבית-הספר. אני הייתי בקבוצה השניה.

נשאר לי רק בילוי אחד ואהוב: הקריאה - בכל שפה שידעתי. הייתי בולע כל מילה מודפסת בהולנדית, צרפתית, עברית ויידיש. ...

התברר שאבא לא היה תמיד חסיד גדול ובצעירותו נפגע מחידק הציונות. לכן מצאתי בארון הספרים בבית, מאחורי ספרי הקודש, גם ספרים חילוניים - לא חס וחלילה רומנים, אלא ספרים כמו "מגילת היוחסין", שעסק בהסטורית העם היהודי, הספרים ה"חילוניים" שלא נכללו בתנ"ך - כמו "מגילת טוביה", "בן-סירה", "החשמונאים" וגם ספר "מלחמות היהודים" מאת יוסף בן-מתתיהו (יוספוס פלביוס). לאחר שגמרתי ספרים אלו, מצאתי שאצל דוד מרדכי יש ספריה שלמה של ספרים אחרים - של דוסטויבסקי, טולסטוי, רומיין רולנד, ואחרים. הצרה היתה שהיו מודפסים בשפה הגרמנית ובאותיות גוטיות. לכן לימדתי את עצמי לקרוא בשפה זו (באנגלית התחלתי לקרוא רק במשך המלחמה, כסמל להתנגדות פאסיבית לכובש)...

...הרגשתי לא רע בצבא. המשכורת היתה גבוהה, כי היא שולמה לפי לוח התשלומים הבריטי. ראיתי אפשרויות לקידום, ואפילו לקצונה. כשפירקו את גדודנו הוענקה לי דרגת סמל וצורפתי לסגל שהקים את גדוד הקלעים ה-37, ותפקידו שם היה סמל-אפסנאי, מקצוע שלמדתי בזמן הכיבוש...

ואז הופיעו יום
בהיר אחד כמה חיילים מהבריגדה, שהתחילו להסתובב בין העולים ובוחרים פה ושם באחד, ומתחילים להסתודר איתו. גם אלי ניגש חייל, ולאחר שהלכנו הצידה הסביר לי שהוא מעוניין להתחלף איתי. (*)... וכך הפכתי לקורפורל אברהם מרגובסקי, יליד מטולה, מספר צבאי כך וכך. קיבלתי את נשקו ולבשתי את מדיו, שהיו דומים לאלו שזה עתה פשטתי, פרט לתג שעל הכתף. ידעתי את כל גינוני הצבא ולכן לא הצטרכתי - כמו אחרים שהתחלפו - לעבור קורס מזורז בהצדעה, ללכת בסך וכו', כדי שיוכלו, במבט חטוף, להיחשב לחיילים. לכל "מחליף" הוצמד "אבא", שהיה עליו לשמור שלא נסתכן חס וחלילה, וכך התערבבנו בין יתר חיילי הבריגדה שהתאספו בקסרקטין בגנט לקראת נסיעתם ארצה. השירה עשתה דרכה לעבר טולון (TOULON), עלו על אוניית-משא בשם "H.M.T. MATAROA" והפלגנו לעבר המזרח התיכון. באוניה היתה צפיפות גדולה ומהבוקר עד הערב עמדו בתור להתרחץ, לבית השימוש, לאוכל - בקיצור, לכל דבר. אסור היה לעלות על הסיפון, זה הותר רק לקצינים. לבסוף הגיעו לפורט-סעיד והמשכנו ברכבת למקום במדבר בשם אל-קאססין (EL QUASSASIN), שבו היו בסיסי חיל החפרים, שממנו גויסו יחידות הבריגדה. במשך כל הדרך ניסיתי לשפר את העברית שלי, אמנם ידעתי את השפה, היתה זו "לשון הקודש" מהתפילות והתנ"ך, אבל חסרו לי המילים שהתחדשו מאז וגם הייתי צריך להתרגל להיגוי הספרדי, במקום לאשכנזי שהייתי רגיל לו. במחנה קיבלו כולם חופשה לכמה ימים, לנסוע לבלות בקהיר ובא-לכסנדריה, פרט לקבוצה שלנו, שמנתה כתריסר אנשים, שהיינו צריכים להישאר במחנה, כדי למנוע הסתבכויות מיותרות. במשך ימים אלה התאמנתי לקראת מה שהייתי לפי דעתי, מוצא בארץ-ישראל: מדבריות. לכן התחלתי להתהלך יחף בחול הלוהט, כהכשרה לקראת הבאות....

יצחק עדר

(*) (בשלב זה עמדה הבריגדה היהודית לחזור ארצה, אבל היה צורך להמשיך בפעולה עליה ב', שבה עסקו הישראלים, ולכן הם ניסו למצוא יהודים שרצו לעלות, והחליפו איתם את התעודות - א.ס.).

מכתב גלוי לגברת דרייפוס

גברתי,

היום משחררים את בעלך למוד הסבל ומחזירים אותו הביתה. לאשתו, לבנו ולבתו, והמחשבה הראשונה העולה בי היא תמונת המשפחה המאוחדת מחדש. רגועה ומאושרת. כאזרח המדינה הזו אני חש פגוע מאוד, אך למרות הכאב והזעם אני חי איתך את הרגע המתוק הזה. הלחץ מדמעות טובות, זה הרגע שבו את שוב מחזיקה בזרועותיך את המת ששוחרר מקברו וקם לתחייה. למרות הכל – יום חג הוא זה.

עלי להודות שנרתמתי לעניין הזה מתוך סולידריות אנושית. מתוך רחמים, מתוך אהבה. עניין של סנטימנטים, יאמרו הפוליטיקאים וימשכו בכתפיהם. כן, ליבי נמשך לסייע לאדם, ואחת היא לי אם יהודי, נוצרי או מוסלמי. לא ידעתי אז מה גדול הוא הפשע; על כן לא כעסתי אז על האשמים. אפילו את שמותיהם לא ידעתי.

אנחנו, גברתי, המשוררים והסופרים, נעמיד את הנאשמים אל עמוד הקלון. אנחנו יכולים רק לגנות אותם, אך דורות שלמים אחרינו עוד יבוזו להם ויספרו את מעשי נבזותם. שמותיהם יעטו חרפה, כגרוטאות מזוהמות יירשמו בדברי הימים. לא, העונש הזה אינו מרתיע את נמוכי המצח האלה. הסיפוק שלהם רגעי הוא ומיידי והם מסתפקים בו. כל שאיפתם להשיג את שלהם מייד, בבעיטת מגף ברוטאלית. זה מסביר את מהלך הפרשה המבישה הזו, את השקרים החצופים, מעשי הזיוף, היוהרה. כל אלה מעוגנים ברגע, אך סופם שהם ממיטים חרפה. אנשי הפרשה הזו חיים רק את הרגע.

ויש הפרקליטים והשופטים הצבאיים, שראשיהם סתומים במיוחד, מעיוותי המקצוע, כנראה, מה חשבו להם השופטים האלה כשדחו את ערעורו של האיש החף מפשע והרשיעו אותו בפעם השנייה? האם חשבו שהם מצילים את כבוד הצבא? אכן כבוד גדול הוא זה. למעשה רק סיבכו את הצבא כולו בהרפתקה המעוותת הזו. כי הם חשבו רק על הרגע. מגמתם היתה להציל כמה קצינים, ולא איכפת היה להם לסבך בתוך כך את שירותי הביטחון כולם.

יש לשכוח, גברתי, ויש גם לבזות. משענת גדולה הוא בחיים, הבזות לעלבונות ולרשע.

אך אנחנו נוסיף לזכור, גברתי, ונוסיף להיאבק על הצדק, נחושים כפי שהיינו עד כה. אנו דורשים שיוחזר כבודו של בעלך. הוא אולי לא זקוק לכך, אך צרפת – זקוקה גם זקוקה. מדינה גאה אינה יכולה לחיות באין לה טוהר-המשפט, כי בלעדיו תמות. לא נקבור את הגופה הזו במחשכי הלילה, החרפה גדולה מדי.

מכתב זה הופיע השבוע, במקום

"דברי המערכת" ב'כותרת ראשית'.

הוא נכתב לפני כמעט תשעים שנה ביד

א מ י ל ז ו ל א, ביום

שיחרורו של דרייפוס, ארבע שנים

לאחרי שבית משפט צבאי הרשיע אותו בבגידה.

אם הייתי משנה בו את הפרטים המזהים (שמות האנשים והארץ) לפרטים אקטואליים יותר, לא הייתם מרגישים בכך. (א.ס.)

אין חשש

מה

כש... ..

דורסל בסגנון אחר.

כתבה אחרונה,

עונת כדורסל ארוכה ומרתקת מאחורינו, וברצוני לסכם בכמה מילים עונה גדולה ומעניינת זו.

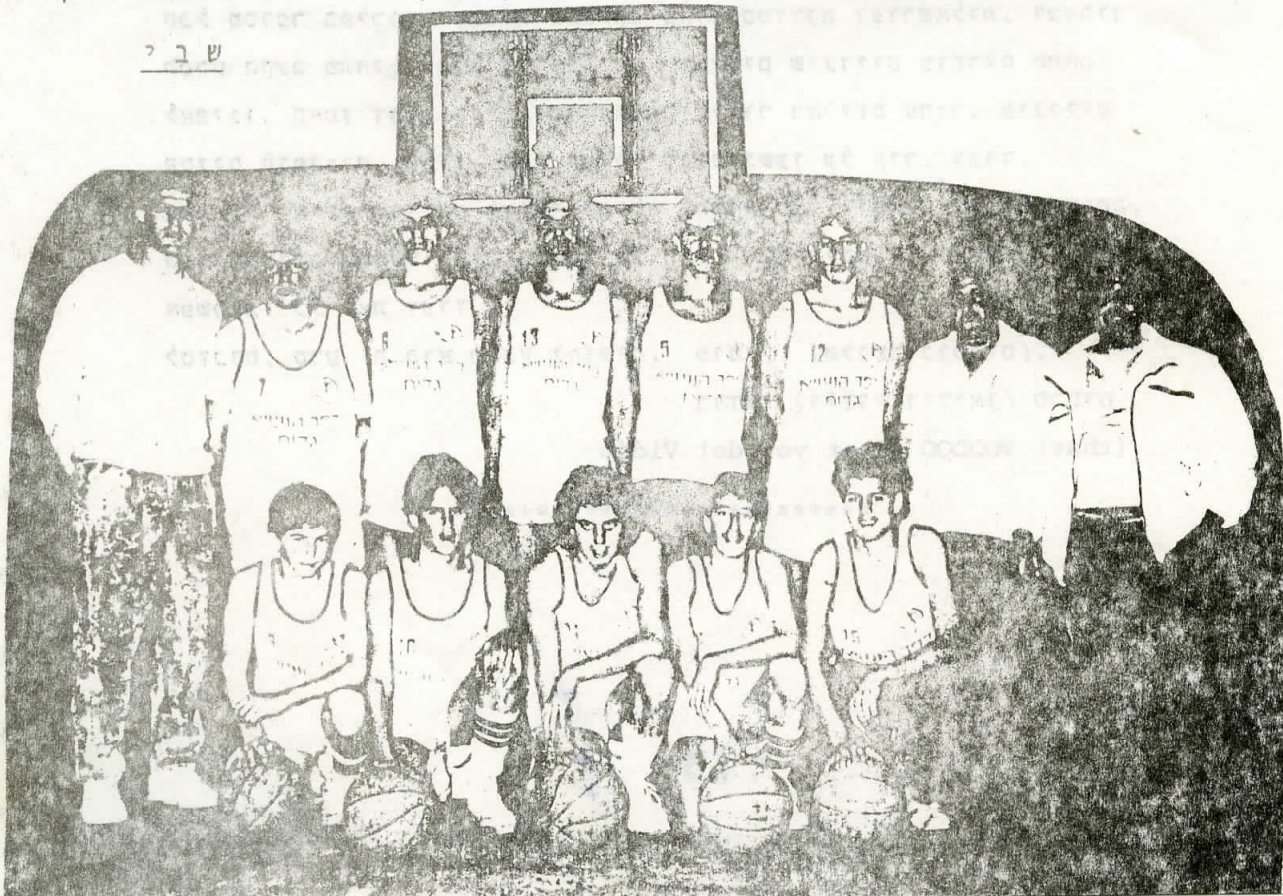
קבוצת הנערים שלנו, המאוחדת כידוע עם נערים מגדות, חצור וראש פינה, זכתה השנה להישגים עצומים ונכבדים:

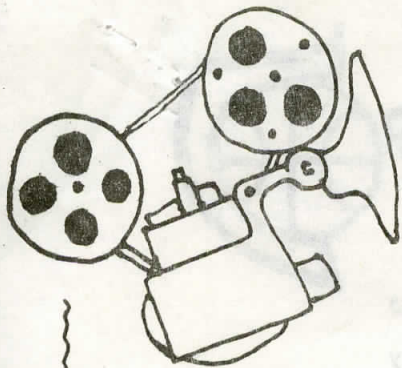
אליפות המועצה ואליפות הגליל שלוש שנים רצופות, כמו כן הגיעה הקבוצה לרבע גמר אליפות הפועל, והשיא לעונה זו - ומי יתן ונגיע לכך בעונות הקרובות - הקבוצה זכתה לשחק במעמד חצי-גמר גביע המדינה, ועם קצת מזל יכולנו להגיע רחוק יותר.

את הקבוצה אימן בשלוש השנים האחרונות יענקלה לוסטיג, שלזכותו, ועם כל הכבוד, ייאמר שעשה יש מאיין, והצליח להביא את הקבוצה לרמה בה היא נמצאת היום. כתוצאה מכך ישחקו בעונה הבאה שלושה מבוגרי הקבוצה בקבוצת הנוער-לאומית של הגליל העליון בסיום - הרשו לי להודות בראש ובראשונה לבית כפר-הנשיא ולקיבוץ גדות, ובמיוחד למנחם ברלס (האחראי על הקבוצה מטעם גדות), שלא חסכו משאבים וכסף לתת לקבוצה את מירב הנוחיות.

תודה לשחקנים ולמאמן, שעמלו קשה במשך כל השנה. לנערים ולנערות שישבו במזכירות, וכמובן לכם, האוהדים המסורים של הקבוצה.

ש ב י

פִּינַת הַסֵּרֶס הַשָּׁבוּעִי

השבוע אנחנו מפקירים את פינת הסרט השבועי בידי, הארוכות, של רודני וויטהם, נציג הפינה בשיקאגו. אנחנו נשתמש בשירותיו גם בשבוע הבא. צפו לביקורתו על "שושנת קהיר הסגולה". בהצלחה, רודני.

THE DRAUGHTSMAN'S CONTRACT

שם הסרט: חוזה השרטט

(Greenaway)

במאי: פיטר גרינאווי

(Payne)

הפקה: דויד פיינ

משחק: אנטוני היגינס, ג'נט סוזמן, אן לואיס למפרט

תוצרת אנגליה 1983

מה שיש לנו פה זאת חידה, עטופה בארוטיקה, ומוגשת באלגנטיות. הסיפור הוא פשוט ומסופר כך. אבל אחרי צפייה בסרט זה ניתן לנתח ולפרש מה קרה ומה נראה. המקום אנגליה ב-1694. אישה עשירה (ג'נט סוזמן) שוכרת צייר שיבצע 12 ציורים ריאליסטיים ומפורטים של בתה. האמן (אנטוני היגינס) דורש ביחד עם התשלום אירוח 'אנטימי' של בעלת האחוזה. בעלה נמצא רחוק, והיא מסכימה לתנאים. ומכאן מתנהלת מערכת יחסים בין ציורים וחדר המיטות. כל הדמויות מדברות באלגנטיות נעימה. הכל מסופר בפירוט. עבודת המצלמה מאוד מסודרת ופורמאלית, ובמהלך הסרט הקצב מתחיל להרגיז. אבל אז מתחילים שינויים מוזרים מתחת לאפיו. האמן דורש דייקנות, ומנסה ליצור ריאליזם טהור. שינויים קטנים מופיעים; חלון נשאר פתוח, סולם נשען על קיר, ועוד. בתה של האישה מודיעה לצייר שהולך להיות רצח, ושהוא יואשם במעשה. בעד חברותה השרטט נהיה המאהב של הבת, לאוביקט של האשמה פלילית אפשרית. כל זאת ועוד. לסיכום, סרט זה הוא תשבץ לחושים. מומלץ. (שלושה כוכבים).

רודני (וידוי וידואו) סרטים

(that) VOODOO (that you do) Video

נכחו: מיכאל ד', קרול ב', יעל ש', יוסי כ', מיכאל כ', גדי ע', ג'קי ע', הרי ל', צפורה ס', ריימונד ג', יאיר ד', יענקל מ', קולין פ'.
נעדר: רוי ב'.

1. דווח על מצב "הבונים צנרת". (מוזמנים: אוסי א', מופטי ל')

שנת 1986 - אוסי דיווח בהרחבה על הבעיות של תקופת ההעברה וההרצה מהמפעל בבית למפעל החדש. תקופת ההרצה הארוכה, יחסית, גרמה לעיכובים משמעותיים עד שניתן היה להתחיל בייצור מלא במפעל. בנוסף לכך היתה ירידה רצינית במחירי הפיטינגים, בעיקר כתוצאה מתחרות קשה מצד טיוואן וקוריאא וכן עקב ירידת ערך הדולר. כל אלה גרמו לירידת הריווחיות של המוצר באופן רציני וכתוצאה מכך מאזן 1986 גמר בהפסד רציני.

תכנית 1987 - תכנית הייצור הפיזית לשנת 1987 היא להגיע למעל 700 טון יציקה (כ - 200 טון יותר משיצקנו בבית). ערך המכירות המתוכנן הוא כ - 6 מליון דולר. כפי שהמצב נראה כיום, המפעל יבצע רק כ - 85% מהתוכנית ופרוש הדבר הפסד, אמנם קטן מאשקד אך עדיין הפסד לא מבוטל.

פעולות לשפור הבצוע בשנת 1987 :

- (1) המפעל בוחן מספר צעדים דרסטיים, כולל הורדת הוצאות הייצור בכל התחומים.
 - (2) לאחר טיפול מיוחד של משרד המסחר והתעשיה, מופעלת כרגע קונברסיה שתעזור להוריד את עלות הריבית בצורה משמעותית.
 - (3) תכנית לפתוח מוצרים חדשים: כידוע, לא יוכל המפעל לצאת למרחב התבססות ללא פתוח מוצרים ריווחיים. בשלב זה נמצא כבר ה"קמלוק" בשלבי ייצור, כמו כן, עתה סיימו את אב הטיפוס של ה"KNIFE GATE VALVE" וכן נבדקת אפשרות להתחיל בייצור משאבות.
- היות ופתוח מוצרים חדשים יצריך השקעות נוספות, וכן מעורבות ואחריות של המשק, הוחלט לפרוס את בעיות המפעל בפני ועדת המשק של התק"ם בכדי לגבש יחד עם התנועה תכנית פעולה לעתיד.

2. דווח על מצב מפעל "הבונים - מוצרי יציקה". (מוזמן: בני ג')

מיכאל כ' מסר נתונים על בצוע שלשת החודשים בשנת 1987, לעומת תכנית השיווק. בשלב זה קיים הפרש של כ - 280 אלף דולר בכדי לעמוד בתכנית. על מנת להגיע לריווחיות המתוכננת על המפעל לשווק כ - 700 אלף דולר. לדעת מיכאל כ' עומדות כיום מספר בעיות שחייבות מציאת פתרון מיידי:

- (1) ברזים: א. מחלקת הרכבה חייבת לקבל תוספת כח-אדם ער מנת לספק את ההזמנות העומדות על הפרק. ב. מחלקת עבוד - חייבים להגיע ליעילות יתר בניצול המכון הקיים בכדי להוריד את עלות עבוד החלקים שאנו מעבדים למוצרים שלנו. לא יתכן כי המחרטות שבהן הושקע הון עתק, תנוצלנה רק 13 שעות ביום במקום 18 שעות בשתי משמרות. בנוסף לכך עלינו למצוא דרך לניצול יתר של הרובוט המאפשר ייצור בשעות לא קונבנציונליות.
- כדיון שהתקיים בנושא הברזים הרחיב בני ג' את הדיבור על התנאים שיש לשנות במפעל בכדי להגיע לבצוע של 4 מליון דולר בשנת 1987. כמו כן מדגיש בני את הצורך כפתרון הבעיות הבאות:

א. בעיות כח-אדם: לדעתו הצוות של מחלקת כרזים חייב להבין שכדי לבצע את המשימה, ולהגיע לרווחיות במתכונת, יש צורך בשנוי צורת ההתייחסות של המפעילים במחלקת העבוד בעיקר - בכדי למנוע היסוסים בקרב צוות המוכרים, באם לקבל הזמנות או לא.

ב. הגברת היצוא של הכרזים לארה"ב: החברים דווחו על תגבור צוות המוכרים במטרה להגיע בשלב ראשון ל 1.5 מליון דולר.

ג. עמיד S.V.F: יש להחליט בקרוב אם נכנס לשותפות עם גורם רציני בארה"ב בכדי להגדיל את היקף המכירות. בכל מקרה הודגש הצורך בטפול יותר נמרץ ובבקורים דחופים לתקופות ארוכות יותר בכדי להגדיל את היקף השווק בארה"ב ולהגביר את המכירות ביתר חלקי העולם.

(2) מפעיל: גמרו לצקת את 200 היחידות הראשונות וכעת הן עוברות תהליך עבוד, הרכבה וצביעה. על מנת לצאת לשוק לנסיון, עלינו להתארגן לקראת תגבור כח-אדם בכדי שנהיה מוכנים לייצור המוני. בשלב זה הבעיה המרכזית היא הבטחת טיב המוצר וכושר שווקו.

(3) אלומנים: מחלקה זו מתארגנת לייצור ה"פיילון", שהוא מוצר ליצוא, וכינתנים הפעילות היא עבור רווית ומשרד הבטחון.

3. התחלת בנית המרכז החברתי. (מוזמן: אלק ק')

התקיים דיון נוסף בנושא מתוך חרדה מהסתבכות כספית ומתוך מגמה להבטיח שנעמוד במסגרת החדשה שקבענו לעצמנו. קולין ומרכז המשק מסרו דווח על הבירורים שערכו עם מוסדות התק"ם וקרן התק"ם בכדי להבטיח מקורות שיידרשו לנו למחזור חובות לבנקים במשך השנתיים הקרובות. בישיבה האחרונה העמדנו לעצמנו תנאי הכרחי לחתימת חוזה עם חברת "מפרם" - והוא קבלת מימון נוסף. היות ותנאי זה כעת בר ביצוע, ועדת המשק החליטה כדלקמן:

(1) מסגרת כספית: יומלץ לאסיפה לקבל החלטה על מסגרת סופית לבנית תוספת לחדר האוכל, שיפוצים

ואולם ההתכנסות. ס"ה הסכום עליו הוחלט, כולל מע"מ - 1.650 מליון דולר.

(2) דרכי מעקב: בכדי להבטיח שנעמוד במסגרת התקציבית, תופעל מערכת בקרה באמצעות חברת-

"מפרם" שתעקוב שבועית וחודשית אחר כל מערכות ומגזרי הבניה. כאשר תגיע

ההוצאה ל 1,400 מליון דולר, יתקיים דיון נוסף בועדת המשק כדי להבטיח

שמוש נכון ויעיל בכספים הנוותרים. בכל מקרה, אם לא יהיה ממון נוסף

ע"י מענקים, והפרויקט עדיין לא יהיה גמור, אנו נעצור את הפרויקט בהגיע

סכום ההוצאות ל 1,650 מליון דולר.

החלטה זו תכנס לתוקף רק בתנאי שלא יתגלה דבר חדש בועדה הכספית, אשר יצריך בחינה נוספת.

4. מפעל הידרואלקטרי.

מרכז המשק מסר פרטים על אפשרות להגיע להסדר חיובי עם איכרי ראש פינה בנושא שלוב תיירות עם

התחנה ההידרואלקטרית שכימים אלה ממש מוגשת על ידי קרן קיימת לישראל.

NEWS OF THE WEEK
+++++

* The cool weather, which is usually welcome at this season, rather spoilt the two functions we had over the Yomtov. If you were not wrapped up in a blanket you really felt the cold.

* Let's hope it will warm up for the week-end, so we can all enjoy the Whitham festivities:-

the Chuppa at 16.00 - in the Park and
the reception at 20.30 at the swimming pool.

* On Shabbat people have to go out to work again, in order to help control the weeds in the cotton fields. In previous years we took hired labour for some of this work, but this year, when we want to cut down costs as much as possible, we are doing it ourselves.

* Everybody seems to have enjoyed the tour to Sinai tremendously. Even those who came back with stomach trouble. Avi Press even had to be taken to Poria hospital on the way back, but I believe all is well.

* We heard that Mrs. Resnik is on her way back - welcome home, and we hope you had a pleasant trip.

* At the end of the months we should welcome back a family who have been away for four years. Yo'av and Shira Peck and their children, who have spent these years on work for the Jewish Agency in New York. In a letter we received Yo'av says he can't wait to get back. The little boy Tal, will be having his bar-mitzva together with his class-mates .

Shabbat Shalom -

I N G E

H A P P Y B I R T H D A Y

- 8.6.87. Clair Epstein
10.6. Leslie Gershman
Me'ir Cahana (Cohen Grandson)
Mr. Zelig Chanin
11.6. Timna Sho'er
Tsion Do'ari
12.6. Levy Geneslaw
Mr. Aubry Reznik
Ido Selah
Or Do'ari (Grandson)
13.6. Irena Robinson

H A P P Y A N N I V E R S A R Y

- 7.6.87. Ziva & Yossi Malina
8.6. Hilda & Harry Burke
9.6. Lily & Aubry Reznik
12.6. Tootsie & Jackie Amar
13.6. Ya'el & Henry Sprung
Dot & Simmon Scheingesicht

And of course a big
MAZAL TOV to the far-flung
Whitham family; whose 'baby' is
getting married this Friday. May
you all have a lot of happiness
RODNEY and TAMMI.

And on Tuesday, another wedding!
To all the Neminovs, to the Memran
family, and especially to
ORNA and DAVID - MAZAL TOV
from us all.

FILM OF THE WEEK - THE DRAUGHTMAN'S CONTRACT

Director: Peter Greenaway
with: Anthony Higgins, Janet Suzman, and Annie Louise Lampert

An interesting film; set in 17th century England. An artist is commissioned
to do realistic drawings for a rich lady. The film turns into a tantalizing
puzzle that will keep your mind working after viewing the movie.

RECOMMENDED by your visiting FILM CRITIC - Rodney Whitham
